

KO JE KO

Igor Antić (Novi Sad, 1962), nakon studija na novosadskoj Akademiji umetnosti, pohađao je Ecole Nationale Supérieure des Beaux-Arts i Institut des Hautes Etudes en Arts Plastiques u Parizu. Godine 1995. osnovao je Centar cypeta Pokret u Novom Sadu. Dobitnik je stipendije Fondacije Pollock – Krasner u Njujorku (2000), nagrade za izložbu „Igrališta i igračke“ u Okeanografskom muzeju y Monaky (2004) i Nagrade „Sava Šumanović“ za savremenu umetnost u Novom Sadu (2018). Bio je kustos 11. bijenala vizuelnih umetnosti „Vrednosti“ u Pančevu (2004) i izložbe „Vrednosti“ u ADDC-u, y Perigeu (2005). Živi i radi u Parizu.

Vladimir Arsenić (1972, Beograd), magistrirao komparativnu književnost na Telavivskom univerzitetu. Bio je redovni je kritičar internet portala *e-novine.com*. Pisao za Treći program HRT-a, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Beton*, *Peščanik*, *versopolis.com*. Objavio je knjigu književnih kritika *Etike pripovedanja* (2019). Tekstovi su mu prevedeni na slovenački i albanski. Prevodi sa engleskog i hebrejskog. Sa Srđanom Srdićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Topolskoj 18 i izdavačku kuću „Partizanska knjiga“. S prijateljima uređuje književni časopis *Ulaznica* koji izlazi u Zrenjaninu.

Jovica Aćin (1946, Zrenjanin), piše pesme, kratke priče i eseje, prevodi sa nemačkog, francuskog i engleskog. Objavljene knjige: *Unakrst divljina pamćenja* (1970), *Izazov hermeneutike* (1975), *Paukova politika* (1978), *Šljunak i mahovina* (1986), *Poetika rastrojstva* (1987), *Duge senke kratkih senki* (1991), *Poetika krivotvorenja*

(1991), *Uništiti posle moje smrti* (1993), *Gatanja po pepelu – o izgnanstvima i logorima* (1993), *Apokalipsa Sad – nacrti o Božanstvenom markizu* (1995), *Leptirov sanovnik* (1996), *Nezemaljske pojave* (1999), *Ljuba Popović – odiseja jedne senke* (2000), *Lebdeći objekti* (2002), *Ko hoće da voli, mora da umre* (2002), *Mali erotski rečnik srpskog jezika* (2003), *Seništa i drugi raskazi* (na makedonskom, 2005), *Dnevnik izgnane duše* (2005), *Dnevnik o vagini* (2005), *Goli demoni/ Nage žene* (koautor-ilustrator M. Miletić, 2006), *Pročitano u tvojim očima* (2006), *Šetnja po krovu: Sabrani crteži Franca Kafke* (2007), *Goli pripovedač: O svim stvarima izgubljenim i nađenim* (2008), *Ušće okeana* (2011), *Jevanđelje po magarcu i druge priče o sitnim svetim trenucima* (2013), *Kroz blato i ostala umišljanja* (2017), *Srodnici* (2017), *Ukradeni roman* (2018), *Srodnici* (2018), *Pilot tramvaja* (2019), *Mali erotski rečnik srpskog jezika – sa Lebdećim objektima i Dnevnikom izgnane duše* (2019), *Polazeći od kraja sveta* (2020), *Dozvola za bicikl* (2021), *Banja i druge poslednje priče* (2021), *Sve zbog vazduha – oko pripovedanja* (2021), *Pisani putevi – priče izabrane iz Okeana* (2022), *Hodočašće u Sodomu* (2022), *Doktor pripovedanja – Kafka* (2022), *Snoviđenja i opsene – izabrane priče u ključu fantastike* (2023), *Zaludno mišljenje – u autopoetičkim kapljicama na čelu* (2024), *Šibanje* (2024) i *Kotao* (2024). Živi u Beogradu.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne, master i doktorske studije završio na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, glavni je urednik časopisa *Dometi* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je dve zbirke Tvi-

ter priča (2014. i 2017) i studiju *Imperativ novuma: Prvi svetski rat u srpskoj i angloameričkoj međuratnoj prozi* (2021), priredio knjigu *Proza o prozi: fragmenti o kratkoj priči* Davida Albaharija (2017), antologiju *Sićušne priče: srpska mikro-priča* (2021) i panoramu *Poslednja Atari generacija: panorama novosadskih prozista generacije osamdesetih* (2021). Živi u Novom Sadu.

Alison Brisk (*Alison Brysk*), profesorka globalnog upravljanja na Univerzitetu Kalifornije u Santa Barbari, Koledž Melišamp. Autorka je i urednica petnaest knjiga o međunarodnim ljudskim pravima, uključujući *Borbu za slobodu od straha: Oспорavanje nasilja nad ženama na začetku globalizacije* (Oxford University Press).

Dušan Vejnović (1981, Sombor), piše poeziju i prozu. Objavio je zbirku pripovedaka *Tvrdo glave beline* (2011) za koju je dobio Nagradu „Đura Đukanov“, zbirku poezije *Posebne potrebe* (2013), roman *Jako i nikome* (2014) i zbirku pripovedaka *Bočne grane evolucije* (2017). Za prevod romana *Amajlija* Roberta Bolanja dobio je Nagradu „Radoje Tatić“ za najbolji prevod sa španskog i portugalskog jezika u oblasti poezije, proze i eseja, za 2014. i 2015. godinu. Po zanimanju je psiholog. Živi u Somboru.

Rebeka Voker (*Rebecca Walker*; 1969, Džekson, Misisipi), američka spisateljica, esejistkinja, urednica i jedna od najprepoznatljivijih figura tzv. trećeg talasa feminizma. U svojim knjigama i javnom delovanju bavi se temama rase, roda, identiteta, porodice, ljubavi, majčinstva i društvene pravde, spajajući ličnu ispovednost sa društvenom analizom. Objavila je knjige *To Be Real: Telling the Truth and Changing the Face of Feminism* (1995), *Black, White, and Jewish: Autobiography of a Shifting Self* (2001), *What Makes a Man: 22 Writers Imagine the Future* (2004), *Baby Love: Choosing Motherhood After a Lifetime of Ambivalence* (2007), *One Big Happy Family: 18 Writers Talk About Polyamory, Open Adoption, Mixed Marriage, House-*

husbandry, Single Motherhood, and Other Realities of Truly Modern Love (2009), *Black Cool: One Thousand Streams of Blackness* (2011), *Adé: A Love Story* (2013) i *Women Talk Money* (2022).

Nikola Vujčić (1956, Velika Gradusa, Hrvatska), diplomirao je književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu, Grupa za jugoslovenske književnosti i srpskohrvatski jezik. Objavio je knjige pesama: *Tajanstveni strelac* (1980), *Novi prilozi za autobiografiju* (1983), *Disanje* (1988), *Čistilište* (1994), *Kad sam bio mali* (1995), *Prepoznavanje* (2002), *Zvuk tišine* (2008), *Novi prilozi za autobiografiju*, drugo, dopunjeno izdanje (2008), *Rasuti zvuk* (2009), *Dokle pogled dopire* (2010), *Dokle pogled dopire i nove pesme* (2012), *Svedočenje* (2014), *Skrivenosti* (2017), *Soba, izabrane pesme / The room, selected Poems* (dvojezično srpski/engleski, 2019), *U jednom danu* (2022), *Pune su mi oči daljine: izabrane stare i nekoliko novih pesama* (2024) i *Oči vode: izabrane pesme* (2025). Pesme su mu prevedene na engleski, nemački, francuski, španski, švedski, ruski, češki, slovački, japanski, mađarski, rumunski, poljski, jermenski, slovenački, makedonski. Prevodi sa ruskog. Dobitnik je nagrada: „Braća Micić“, Zmajeva nagrade Matice srpske, Disove nagrade, „Miroslav Antić“, „Đura Jakšić“, „Branko Miljković“, „Zaplanjski Orfej“, „Kondir Kosovke devojke“, „Skender Kulenović“, „Stevan Pešić“, „Zlatni suncokret“ i „Sava Mrkalj“. U izdanju Matice srpske, u biblioteci Zmajeva nagrada, objavljen je zbornik radova posvećen njegovoj poeziji pod naslovom *Poezija Nikole Vujčića* (2008). Objavljene su mu knjige izabranih pesama na rumunskom, poljskom, bugarskom i makedonskom jeziku. Član je Srpskog književnog društva i Srpskog PEN centra. Radio je kao urednik u „Službenom glasniku“. Živi u Beogradu.

Marko Vuković (1975, Kragujevac), pesnik i književni prevodilac. Objavio je knjige pesama *Teško je vreme* (1994), *Iza osmeha* (1998), *Rasrčnuće* (2000) i *Divlji kamen* (2005). Prevodi sa

norveškog jezika. Za prevod knjige pesama Ingvil Lute *Što sam tako tužna kad sam tako slatka* dobio je Nagradu Miloš N. Đurić za 2024. godinu. Trenutno živi i radi u Norveškoj.

Srđan Vučinić (1970), esejista, filmski i književni kritičar, dramski pisac. Diplomirao je na Grupi za svetsku književnost Filološkog fakulteta u Beogradu. Objavio je knjige eseja o filmu i književnosti: *Kraljevstva i izgnanstva* (2002), *Rađanje kentaura* (2009), *Crni humor u srpskom filmu* (sa Vladanom Matijevićem, 2010) i *Portreti : 24 sličice u sekundi : (eseji o jugoslovenskom filmu)* (2018), kao i knjige priča *Muzej „Havaji“* (2015) i *Srećni dani* (2023). Od 1994. objavio je preko trista tekstova o filmu i književnosti, najviše u periodici (*Reč, Beogradski književni časopis, Novi Filmograf, Povelja, Književni list*), kao i u *Kulturnom dodatku Politike* i u nedeljnicima *Reporter* i *NIN*. Autor je tekstova koji su objavljeni u desetak filmskih zbornika. Od 2000. godine je umetnički savetnik Festivala autorskog filma *Pogled u svet*. Na Radio Beogradu izvedene su mu drame *Dragutin Ilić* (2007) i *Princ Đorđe Karađorđević* (2008), kao i dramatisacije priča Franca Kafke, Ilije Vukićevića i Dragutina Ilića. Dobitnik je stipendije Fondacije „Borislav Pekić“ za 2009. za sinopsis pozorišne drame *Nezajaz*, objavljene u knjizi *Nezajaz : drame i druge priče* (2013). Živi u Beogradu.

Roksen Gej (*Roxane Gay*; 1974, Omaha, Nebraska, SAD), američka je spisateljica, esejistkinja, profesorka i urednica, jedna od najznačajnijih savremenih autorki koje pišu o rasi, rodu, telu, traumi, popularnoj kulturi i društvenoj nejednakosti. Širu čitalačku pažnju privukla je pronicljivim i oštrim esejima, ali i prozom u kojoj spaja intelektualnu analizu, ispovednost i snažan društveni angažman. Objavila je knjige *Ayiti* (2011), *An Untamed State* (2014), *Bad Feminist* (2014), *Difficult Women* (2017), *Hunger: A Memoir of (My) Body* (2017), *Not That Bad: Dispatches from Rape Culture* (2018), *World of*

Wakanda (2016–2017, sa Jonom Harvi), *Black Panther: World of Wakanda* (2017, sa Jonom Harvi), *The Sacrifice of Darkness* (2020), *Opinions: A Decade of Arguments, Criticism, and Minding Other People's Business* (2024) i *How to Be Heard* (2025).

Igor Dolinka (1973, Subotica), matematičar, redovni profesor Prirodno-matematičkog fakulteta Univerziteta u Novom Sadu, dopisni član SANU. Na Prirodno-matematičkom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu diplomirao na Departmanu za matematiku i informatiku 1997, odbranio magistarski rad 1999, a 2000. i doktorsku disertaciju. Autor je preko stotinu naučnih radova i tri udžbenika iz oblasti algebre, kombinatorike, matematičke logike i teorijskog računarstva. Dobitnik je Nagrade „Dr Zoran Đinđić“ za najboljeg mladog naučnika u Vojvodini za 2006. godinu. Od 2008. je redovni profesor, a od 2012. šef Katedre za algebru i teorijsko računarstvo na svom matičnom fakultetu. Novembra 2021. izabran za dopisnog člana Srpske akademije nauka i umetnosti. Pored svoje osnovne naučno-istraživačke i nastavne delatnosti, piše poeziju i kratke lirske proze.

Maja Erdeljanin (1971, Novi Sad), osnovne i master studije završila je na odseku za slikarstvo na Akademiji umetnosti u Novom Sadu. Bavi se slikarstvom, izlaže samostalno i grupno širom Srbije i Evrope, učestvuje u radu profesionalnih likovnih udruženja, kolonija i simpozijuma. Uređivala je programe i rad nekoliko galerija, a od 2005. godine je likovna urednica u KCNS. Objavila je sledeće knjige: *Naglas* (2005), *La razglednica* (2006), *Slika grada – Novi Sad u likovnim umetnostima 18–21. veka* (ko-autori Sava Stepanov i Vladimir Mitrović, 2009), *Der Dnevnik* (2013) i *24H30* (2024). Ciklus slika i priča *Dragi dnevniče* započet je 2006. godine i do sada broji više od petsto radova. I dalje je u procesu nastajanja. Živi u Novom Sadu.

Franc Kafka (*Franz Kafka*; 1883, Prag – 1924, Kirling kod Klosterneoburga), češki pisac koji je pisao na nemačkom jeziku. Rođen je u porodici jevrejsko-češkoga porekla i jedan je od najznačajnijih autora dvadesetog veka. Studirao je pravo na Nemačkom univerzitetu u Pragu i doktorirao 1906. godine. Najveći deo radnog veka proveo je kao činovnik u osiguravajućem zavodu. Za života je objavio samo manji deo svog književnog opusa, dok su njegovi najpoznatiji romani i deo proze objavljeni posthumno zaslugom Maksa Broda. Bio je veren sa Felicijom Bauer, a važne ličnosti u njegovom životu bile su i Milena Jesenska i Dora Diamant. Od 1917. godine bolovao je od tuberkuloze, od koje je i preminuo. Najvažnija dela: „Razmišljanje“ (*Betrachtung*, 1912), „Presuda“ (*Das Urteil*, 1913), „Ložac“ (*Der Heizer*, 1913), „Preobražaj“ (*Die Verwandlung*, 1915), „U kašnjeničkoj koloniji“ (*In der Strafkolonie*, 1919), „Seoski lekar“ (*Ein Landarzt*, 1919), „Umetnik u gladovanju“ (*Ein Hungerkünstler*, 1924), *Proces* (*Der Process*, 1925), *Zamak* (*Das Schloss*, 1926), *Amerika* (*Amerika*, 1927), *Pismo ocu* (*Brief an den Vater*, 1952), *Dnevnici* (*Tagebücher*, 1948–1949), *Pisma Mileni* (*Briefe an Milena*, 1952), *Pisma Feliciji* (*Briefe an Felice*, 1967).

Jelica Kiso (1979, Beograd), piše poeziju, prozu i kritiku. Završila je Filološki fakultet u Beogradu. Dobitnica je književne nagrade *Ulaznica 2009* (prva nagrada za poeziju). Objavila je zbirke poezije *Crna sreća* (2010), *Gvozdeni tanjir* (2015), *Gledaj, vraćaju se* (2021) i zbirku priča *Jezivi balet i druge priče* (2025). Bavi se vizuelnim radovima, audio-zapisima i (tekstualnim) instalacijama. Objavljuje u književnim časopisima. Član je Srpskog književnog društva. Živi u Beogradu.

Mažana Bogumila Kjelar (*Marzanna Bogumiła Kielar*; 1963, Goldap, Poljska), poljska pesnikinja. Pripada generaciji *BruLion* (SveSka), mada se veoma razlikuje od ostalih autora s kojima je debitovala, kako u pogledu sadržaja,

tako i u pogledu forme svoje poezije. Spada u retke stvaraoce koji se naučno bave prirodom, ponajviše severom Poljske, kao i egzaktnim naukama, naročito geologijom, kosmologijom i filozofijom, koju je studirala u Varšavi. Doktorica je filozofije i radi kao profesorka na Specijalnoj pedagoškoj akademiji „Marija Gžegozewska“. Živi u Varšavi. Autorka je sledećih pesničkih zbirki: *Sacra conversazione* (1992), *Materia prima* (1999), *Umbra* (2002), *Monodia* (2006), *Salt Monody* (poljsko-nemačko izdanje, 2006), *Plovidbe* (2018), *Vuci* (2023). Za svoju poeziju dobila je više prestižnih nagrada: Nagrada Fondacije Koščelskih, Nagrada Kazimjere Ilakovičuvne, Nagrada Pasoš „Politike“, Nagrada Kristal Vilenice, Nagrada *Hubert-Burda-Preis* (Nemačka). Prevođena je i objavljiva na dvadeset tri jezika, između ostalih na srpski u časopisima *ProFemina*, *Pismo*, *Književni magazin*, *Polja*, *Književne sveske* i dr. Živi u Varšavi.

R. Kler Snajder (*R. Claire Snayder*), danas poznata i kao Kler Snajder Hol, američka je politikološkinja, politička teoretičarka, autorka i javna delatnica. Diplomirala je psihologiju na Koledžu Smit, a doktorirala političke nauke na Univerzitetu Ratgers. Predavala je političke nauke i političku teoriju na više američkih univerziteta, među kojima su Ratgers, Princeton, Koledž Hanter, Državni univerzitet Ilinoisa, Nju koledž Floride i Univerzitet Džordž Mejson. Njen akademski rad usredsređen je na demokratsku teoriju, feminizam, političku kulturu, društvene pokrete, pitanja moći, otpora, braka, rodne ravnopravnosti i LGBT prava. Autorka je knjige *Gay Marriage and Democracy: Equality for All* (2006), a objavljivala je i radove o feminizmu, desničarskom populizmu, medijima, konzervativnoj politici i kvir političkom aktivizmu. Kao R. Kler Snajder potpisivala je akademske radove, dok je u javnom i političkom životu poznata pod imenom Kler Snajder Hol. Pored akademske karijere, bavila se i građanskim aktivizmom. Bila je izvršna

direktorka organizacije *Common Cause Delaware*, koja se zalaže za jačanje demokratije, transparentnost vlasti i zaštitu biračkih prava. Od 2024. godine predstavlja 14. izborni okrug u Predstavničkom domu Delavera kao članica Demokratske stranke.

Marija Knežević (1963, Beograd), diplomirala na Filološkom fakultetu u Beogradu, magistrirala komparativnu književnost i predavala na Univerzitetu Mičigena, SAD. Objavila je sledeće knjige: poezija – *Elegijski saveti Juliji* (1994), *Stvari za ličnu upotrebu* (1994), *Doba Salome* (1996), *Moje drugo ti* (2001), *Querida* (2001), *Dvadeset pesama o ljubavi i jedna ljubavna* (2003), *In tactum* (2005), *Uličarke* (2007), *Šen* (2011), *Tehnika disanja* (2015) i *Krajnje pesme* (2020); romani – *Ekaterini* (2005), *Auto* (2015) i *Hvatač Sunca* (2023); priče – *Hrana za pse* (1989) i *Fabula rasa* (2008); eseji – *Knjiga o nedostajanju* (2003) i *Knjiga utisaka* (2008). Živi u Beogradu.

Kira Kokran (*Kira Cochrane*; 1977, Eseks, Velika Britanija), britanska novinarka, urednica i spisateljica. Studirala je američku književnost na univerzitetima u Saseksu i Kaliforniji, a potom se posvetila novinarstvu. Tokom karijere saradivala je sa više britanskih medija, a najpoznatija je po radu u listu *The Guardian*, gde je bila urednica rubrika posvećenih ženskim pitanjima i mišljenju, a potom i izvršna urednica za duže reportaže. U svom novinarskom i autorskom radu posebno se bavi temama feminizma, društvene pravde, položaja žena i savremenih političkih i kulturnih promena. Autorka je knjige *All the Rebel Women: The Rise of the Fourth Wave of Feminism*, u kojoj se bavi usponom četvrtog talasa feminizma, kao i knjige *Modern Women: 52 Pioneers*, posvećene ženama koje su menjale moderni svet. Objavila je i romane *The Naked Season* i *Escape Routes for Beginners*.

Rosario Lasaro Ihoa (*Rosario Lázaro Igoa*; 1981, Salto, Urugvaj), urugvajska prevoditeljka,

prozaistkinja i novinska hroničarka. Završila je studije komunikacija, potom i doktorirala prevodilaštvo na Federalnom univerzitetu Santa Katarina u Brazilu. Autorka je jednog romana (*Mayito*, 2006), dve zbirke pripovedaka (*Peces mudos*, 2016 i *Cráteres artificiales*, 2021), te zbirke hronika (*Hasta el sol y todas las ciudades en el medio*, 2024). Dobitnica je urugvajске Nacionalne nagrade za književnost. Živi u Australiji.

Natalija Ludoški (1966, Perlez), književnost je završila na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde je magistrirala („Književna kritika u delu Slobodana Jovanovića“) i doktorirala („Književnokritičko i naučno delo Mladena Leskovca“). Objavila je knjige *Slobodan Jovanović kao književni kritičar* (2008), *O Mladenu Leskovcu: ogleđi, članci, prepiska* (2011), *Književna ogledanja Mladena Leskovca nad piscima savremenima* (2015), *Skica za književni lik Slobodana Jovanovića* (2019), *Nije mi svejedno s kim razgovaram* (intervjui s piscima, 2020), *Put smisla – odabrane književne kritike* (2021) i priredila knjigu Mladena Leskovca *Izbor iz dela* (2017). Metodčke radove, književnokritičke i književnoistorijske oglede objavljuje u periodici. Zaposlena je u Zrenjaninskoj gimnaziji. Živi u Novom Sadu.

Damjana Mraović-O'Her (*O'Hare*), vanredna profesorka na Katedri za anglistiku Univerziteta Karson-Njuman u Tenesiju (SAD). Osnovne i master studije završila je na Univerzitetu u Beogradu, potom je stekla i master diplomu na Univerzitetu Tenesija, a doktorirala je na Državnom univerzitetu Pensilvanije. U nastavi i istraživanju bavi se američkom književnošću, kritičkom teorijom, književnošću migrantskih iskustava u Sjedinjenim Državama, kao i retorikom i akademskim pisanjem. Dobitnica je Fulbrajtove stipendije za 2024/2025. godinu, u okviru koje je realizovala nastavno-istraživački boravak u Srbiji i proučavala savremene američke autore čije su kul-

turne i porodične veze povezane sa Srbijom i prostorom bivše Jugoslavije, kao što su Tea Obreht, Aleksandar Hemon i Čarls Simić. Pored akademskog rada, objavljuje tekstove u književnim i kulturnim časopisima i medijima.

Ivana Maksić (1984, Kragujevac), piše poeziju, crtice, eseje i prevodi s engleskog jezika. Objavila knjige poezije *O telo tvori me* (2011), *Izvan komunikacije* (2013), *La mia paura di essere schiava* (na italijanskom, 2014) i knjižicu *Jaz sem tvoj propagandni film* (2018), kao i knjigu kratke proze *Vejavica: maršal depresija* (2023). Poezija joj je zastupljena u više antologija i zbornika. Urednica je zbornika poezije socijalne tematike *Do zuba u vremenu* (2014) i regionalnog zbornika socijalne i angažovane poezije *REZ* (2016), te novina *MAMAC* (od 2015). *Kćeri, zar ne vidiš da gorim* je autorkina četvrta knjiga poezije (Nagrada Beogradskog festivala poezije i knjige *Trgni se! Poezija!* 2020).

Jelena Ognjenović (2001, Sremska Mitrovica), završila je osnovne i master studije na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu na Odseku za srpsku književnost i jezik. Trenutno je na doktorskim studijama (Jezik i književnost). Prikaze i naučne radove je objavljivala u nekoliko nacionalnih zbornika i časopisa. Autorka je romana za decu *Poslednji lešnik* (2016). Dobitnica je Nagrade „Andra Gavrilović“ (2026) za najbolju književnu kritiku. Zaposlena je na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu kao istraživačica-pripravnica.

Ihan Pačariz (1983, Prijepolje), diplomirao je komparativnu književnost i bibliotekarstvo na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Pored poetskih, piše prozne i dramske tekstove, kao i književnu kritiku. Objavio je tri pesničke knjige: *Sobni nomad* (2011), *Oniričke pesme* (2015) i *Vrtlog* (2019). Zaposlen je u Muzeju u Prijepolju, gde vodi muzejsku biblioteku.

Ivan Radosavljević (1969, Jagodina), diplomirao je svetsku književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Od 1994. do 1999. radio je kao urednik u književnom časopisu *Reč*, a od 1999. do 2013. kao urednik u izdavačkoj kući „Stubovi kulture“. Piše književnu kritiku, prevodi s engleskog, francuskog i španskog jezika. Objavio je knjigu književnih kritika *Budno oko – Iz savremene srpske proze* (1999). Živi u Beogradu.

Biserka Rajčić (1940, Jelašnica kod Niša), završila je studije slavistike u Beogradu. Od 1962. Bavi se prevodenjem slovenskih književnosti, teorije književnosti, teatrologije, filmologije, estetike, filozofije, historiografije, istorije umetnosti, politikologije, teologije i dr. Objavila je oko 70 knjiga prevoda (poezija, proza, drame, filozofija, esejistika, politikologija i sl.) i knjige: *Pisma iz Praga* (1999), *Poljska civilizacija* (2003), *Moj Krakov – iz kulturne arheologije grada* (2006), *Imago Poloniae* (2014), *Pisma iz Poljske* (2018), *Faktomontaže* (2020) i *Šopen, Žorž Sand i njena deca* (radio-drama s CD-om), kao i niz tekstova u časopisima nekadašnje Jugoslavije i Srbije. Dobitnik je brojnih domaćih i stranih nagrada za prevodilaštvo, između ostalih i najprestižnije poljske nagrade „Transatlantik“ za 2009. godinu. Živi u Beogradu.

Draginja Ramadanski (1953, Senta), arhivist, profesor ruske književnosti u penziji, prevodilac sa ruskog i mađarskog jezika. Objavljuje radove u domaćim, ruskim i mađarskim književnim časopisima. Objavila knjige: *U potrazi za figurama* (proza u šest ruku, 2012), *Parodijski plan romana Dostojevskog* (doktorska disertacija 1991; 2013) *Sneško u tropima* (translatološki eseji, 2013), *Ili ne* (autobiografski eseji, 2018) i *Književne konjušnice* (eseji, 2022). Autorka je antologije ruske ženske poezije *Uzvodno od suza* (2009). Prevela je pedeset knjiga lepe književnosti. Dobitnica je više nagrada: Nagrada Društva književnika Vojvodine za prevod godine (2002), Nagrada 9. Međunarod-

nog salona knjiga „Laza Kostić” za prevod (2003), Nagrada Udruženja književnika prevodilaca Srbije „Miloš N. Đurić” za prevod godine (esejistika, 2004), Nagrada za prevod s mađarskog Baszalikom műfordítói Díj a Szentteleky Napok tanácsa (2005), Nagrada Društva književnika Vojvodine za prevod godine (drugi put, 2013), nagrada na konkursu „Stevan Sremac – bal u Elemiru” (2020). Živi u Senti.

Klodija Rankin (*Claudia Rankine*; 1963, Kingston, Jamajka), jamajkansko-američka pesnikinja, esejistkinja, dramska spisateljica, urednica i profesorica. Odrasla je u SAD, diplomirala engleski jezik i književnost na Koledžu Vilijams, a master iz poezije stekla na Univerzitetu Kolumbija. Njeno delo stoji na granici poezije, eseja, memoara, vizuelne umetnosti i društvene kritike, a posebno je usredsređeno na rasu, jezik, vidljivost, američko društvo, svakodnevno nasilje i načine na koje se političko upisuje u intimno iskustvo. Pored poezije i eseja, Klodija Rankin piše drame, uređuje antologije i učestvuje u multimedijalnim i video-projektima. Bila je kancelarka Akademije američkih pesnika, dobitnica je Makarturove stipendije, stipendije Gugenhajm fondacije i više drugih priznanja, između ostalih *National Book Critics Circle Award*, *Forward Prize* i dr. Godine 2017. osnovala je *The Racial Imaginary Institute*, umetničko-istraživačku platformu posvećenu pitanjima rase, predstavljanja i imaginacije. Od 2021. predaje u programu kreativnog pisanja na Njujorškom univerzitetu. Objavljena dela: *Nothing in Nature is Private* (1995), *The End of the Alphabet* (1998), *PLOT* (2001), *Don't Let Me Be Lonely: An American Lyric* (2004), *Citizen: An American Lyric* (2014; srpski prevod *Građanin: Američka lirska pesma*, Službeni glasnik, 2018), *The White Card: A Play* (2019), *Just Us: An American Conversation* (2020), *Triage* (najavljeno za 2026).

Tatjana Rosić Ilić (1962), doktorila je, magistrirala i diplomirala na Filološkom fakultetu Uni-

verziteta u Beogradu. Bila je redovna profesorica na Fakultetu za medije i komunikacije Univerziteta Singidunum u Beogradu, gde je predavala predmete iz oblasti studija kulture, roda, književnosti i medija. Naučna je saradnica na Institutu za književnost i umetnost u Beogradu i gostujuća profesorica na doktorskom programu Filološko-umetničkog fakulteta Univerziteta u Kragujevcu. Tokom akademske 2016–17. godine bila je gostujuća profesorica na odseku za slavistiku Univerziteta Mičigen, SAD. Književna je teoretičarka i kritičarka, kao i autorka brojnih nacionalnih, regionalnih i međunarodnih projekata iz oblasti rodne, kulturne i medijske politike. Bila je urednica regionalnog časopisa za kulturu *Sarajevske sveske*, *Belgrade Journal of Media and Communications*, *FMK* i časopisa *Ženske studije* Centra za ženske studije u Beogradu. Trenutno se bavi studijama kulture otpora u svetu globalnih medija kao i kritičkim studijama roda, maskuliniteta i ženskog autorstva u kontekstu tranzicione postjugoslovenske i balkanske kulture sećanja. Autorka je i urednica sledećih knjiga: *Representation of Gender Minority Groups in Media: Serbia, Montenegro, Macedonia* (ur., 2015) (*Anti*)*utopije tela: reprezentacija maskuliniteta u savremenoj srpskoj prozi* (2014), *Mit o savršenoj biografiji: Danilo Kiš i figura pisca u srpskoj kulturi* (2008), *Theory and Politics of Gender: the Representation of Gender Identities in Literatures and Cultures of Balkans and Southeastern Europe* (2008), *Proizvoljnost dnevnika* (1994). Živi u Beogradu.

Srđan V. Tešin (1971, Mokrin), književnik i novinar. Studirao je filozofiju i komunikologiju u Beogradu, a diplomirao na poetici kratke priče. Objavio je sledeće knjige: *Coated brain/Pohovani mozak* (drama, 1996), *Sveto Trojstvo Georgija Zecowskog* (poezija, 1997), *Sjajan naslov za pantomimu* (priče, 1997), *Antologija najboljih naslova* (roman, 2000), *Kazimir i drugi naslovi* (roman, 2003), *Kroz pustinju i prašinu* (roman, 2005), *Kuvarove kletve i druge gadosti* (roman,

2006), *Alternativni vodič kroz Vavilon* (izabrane kolumne, 2008), *Ispod crte* (priče, 2010), *Priče s Marsa* (priče, 2015), *Gori gori gori* (roman, 2017), *Moje* (roman, 2019), *Luka kaže* (knjiga za decu, 2020), *Mokrinske hronike* (proza, 2021), *Crna Anđelija i druge zverske priče* (priče, 2023) i *Žan Grenije, navodni vukodlak* (2025). Priredio je nekoliko antologija, panorama i izbora kratkih priča. Knjige su mu prevedene na slovenački, makedonski i nemački jezik. Dobitnik je književne stipendije „Borislav Pečić“, Nagrade Društva književnika Vojvodine za knjigu godine, Nagrade grada Niša za književnost za decu i mlade „Maleni cvet“, kao i Nagrade „Ivo Andrić“. Zastupljen je u domaćim i inostranim antologijama i izborima iz srpske savremene književnosti. Proza mu je prevedena na francuski, engleski, nemački, poljski, češki, makedonski, mađarski, albanski i slovenački jezik. Član je Srpskog PEN centra. Živi u Kikindi.

Zorana Simić (1992, Brus), diplomirala je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti Filološkog fakulteta Univerziteta u Beogradu. Na istom fakultetu završila je i master i doktorske studije. Takođe, završila je i master studije roda na Fakultetu političkih nauka Univerziteta u Beogradu. Radi u Institutu za književnost i umetnost, s trenutnim zvanjem naučne saradnice. Autorka je monografije *Emancipacija kao vokacija: urednice periodike u Kraljevini SHS/Jugoslaviji*. Bavi se srpskom i jugoslovenskom književnošću, periodikom i kulturom dvadesetog veka, savremenim (književnim) teorijama i istorijom feminizma. Kontinuirano objavljuje književnokritičke i esejističke priloge u štampi i na veb-portalima. Živi u Beogradu.

Milica Sofinkić (1995, Gospođinci), diplomirala je na Odseku za srpsku književnost na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu, a potom masterirala odbranivši rad „Pisanje i čitanje drugosti u *Knjizi o Nemačkoj* i *Embahadama* Miloša Crnjanskog, koji je objavljen u ediciji „Prva knjiga Matice srpske“ pod naslo-

vom *Crnjanski – na međi vlastitog i stranog* (2021). Doktorske akademske studije upisala je iste godine na smeru Jezik i književnost (modul: Književnost), takođe na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Na svom matičnom Odseku od 2023. godine ima zvanje asistentkinje. Saradnica je i lektorka u Izdavačkoj delatnosti Kulturnog centra Novog Sada. Lektorica je i članica redakcije Časopisa za književnost i teoriju – *Polja*. Piše i objavljuje kritiku i naučne radove. Oblasti interesovanja: teorija i metodologija proučavanja književnosti, teorija prevođenja, savremena svetska i regionalna književnost.

Srđan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu „Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta“. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev“ u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga“. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta www.bestseler.net, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica“ (2007), stipendije Fonda „Borislav Pečić“, te nagrada „Biljana Jovanović“ i „Edo Budiša“. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013), *Srebrna magla pada* (2017), *Ljubavna pesma* (2020) i *Autosekcija* (2023), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Maja Stojanac (1994, Novi Sad), osnovne i master akademske studije završila je na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, na Odseku za

srpsku književnost i jezik. U okviru XXXV Festivala mladih pesnika *Dani poezije* u Zaječaru, kao pobjednica, objavila je prvu zbirku pesama pod naslovom *Pisma Sintiji* (2021). Drugu zbirku pesama, naslovljenu *Srce-cvekla* (2024), objavila je u produkciji Gradske biblioteke „Karlo Bijelicki“ iz Sombora, u okviru IX Somborskog književnog festivala. U okviru manifestacije XXVIII Nikšićki književni susreti biće objavljen njen treći pesnički rukopis *Topla tela lisica* – jedan od pobjedničkih na Konkursu za neobjavljeni tekst u kategoriji poezije. Nagrađena je u oblasti novinarstva. Piše i objavljuje poeziju u periodici i na internet-portalima. Živi i radi u Novom Sadu.

Kolbejn Falkejd (*Kolbein Falkeid*; 1933, Hauge-sund, Norveška – 2021), norveški pesnik i prevodilac. Debitovao je 1962. i tokom više od pedeset godina objavio je preko dvadeset zbirki poezije i postao je jedno od centralnih imena norveške lirike. Sarađivao je sa bendom *Vamp* i nekoliko njegovih tekstova postali su poznati hitovi pop muzike. Pored nagrada *Cappelenprisen*, *Doblougprisen*, *Herman Wildenveys Poesipris* za svoj književni rad odlikovan je *Kraljevskim norveškim Ordenom Svetog Olafa*, vitez *I klase*. Pesmu „Naći ću, valjda, put“ citirao je 2015. godine norveški kralj Harald V u svom novogodišnjem obraćanju, što je Falkejd smatrao velikom čašću.

Denis Ferhatović (1980, Banjaluka), doktorirao je srednjovekovnu englesku književnost na univerzitetu Jeyl. Objavio je studiju *Borrowed Objects and the Art of Poetry: Spolia in Old English Verse* (*Pozajmljeni predmeti i umijeće poezije: Spolije u staroengleskom pesništvu*, 2019) i članke u stručnim časopisima i zbornicima u SAD i Evropi. Bavi se i prevodjenjem poezije, većinom starije i narodne, sa balkanskih i istočnoevropskih jezika (maternjeg, gorskog, karaimskog, krimskotatarskog, ladinia i osmanlijskog) na engleski. Pesme su mu izašle na portalu *Strane*.

Emsura Hamzić (1958, Sveti Nikole), diplomirala je na Filozofskom fakultetu u Sarajevu, gde je završila i gimnaziju i osnovnu školu. Do sada je objavila: poezija – *Ugljevlje* (1988), *Tajna vrata* (1999), *Boja straha* (2002), *Semiramidin vrt* (2008), *Zlatna grana* (izabrane i nove pesme, 2012), *Sirius* (2013), *Klinasto pismo* (2022), *Kad bih bila zlatna greda* (2022); pripovetke – *Jerihonska ruža* (1989), *Večeri na Nilu* (2005), *Smaragdni grad* (2011) i *Skarabej od žada* (2020); roman *Jabana* (2007); knjige za decu – *Kuća za dugu, pjesme i priče* (1995) i *Zemlja Dembelija, pjesme i priče* (2014), eseje *U đul bašti* (2017) i *Od gline i žada* (2020). Uvrštena je u više proznih i poetskih antologija, kao i poezije za decu. Dela su joj prevedena na više jezika. Dobitnica je Međunarodne nagrade za kreativno ukrštanje kultura, „Pečati varoši srem-skokarlovačke“ i Nagrade „Milica Stojadinović Srpkinja“. Članica je Društva književnika Vojvodine, Društva pisaca BiH, Udruženja književnika Srbije, Srpskog književnog društva. Živi u Novom Sadu i Sarajevu.

Marjan Čakarević (1978, Čačak), diplomirao je i masterirao na Katedri za srpsku i svetsku književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu, gde je sada na doktorskim studijama. Poeziju, kritiku, studije, esejistiku i publicističke tekstove objavljuje od druge polovine devedesetih godina u srpskim i regionalnim časopisima. Objavio je pesničke knjige: *Paragraf* (1999), *Sistem* (2011), *Jezik* (2014, Nagrada „Miroslav Antić“), *Sedam reči grada* (2014) i *Tkiva* (2016, Nagrada „Branko Miljković“), kao i zbirku priča *Povest o telu* (2021). Zastupljen je, između ostalih, i u sledećim antologijama i panoramama savremene srpske poezije: *Iz muzeja šumova* (2009), *Ulaznica / Eintrittskarte* (dvojezična nemačko-srpska antologija, 2011), *Prostori i figure* (2012), *Van, tu: fri* (2013) i *Restart* (2014). Član je uredništva časopisa *Polja*. Živi u Beogradu.

Marijana Čanak (1982, Subotica), završila je studije književnosti u Novom Sadu. Piše pro-

zu. Dvostruka je dobitnica Nagrade „Laza K. Lazarević“ za najbolju neobjavljenu savremenu pripovetku i prva laureatkinja Nagrade „Vojta Čolanović“ za najbolju pripovedačku knjigu (2023). Pojedinačne priče prevedene su joj na engleski, nemački, makedonski i albanski jezik. Objavila je knjigu proze *Ulični prodavci*

ulica (2002), zbirku priča *Pramatere* (2019. prvo izdanje, 2023. prošireno izdanje), roman *Klara, Klarisa* (2022), koji se našao u finalu NIN-ove i Vitalove nagrade, zbirku priča *Put od crvene cigle* (2023) i roman *Svetlo trojstvo* (2024). Samostalna je umetnica.